

derfor vil jeg spørge den socialdemokratiske ordfører: Har det overhovedet ikke strejft den socialdemokratiske folketingsgruppes tankegang, at man kunne anmode FN om at give NATO-styrkerne et FN-mandat til at løse den opgave, som man jo siger er rent humanitær, og som altså er sket på anmodning af en regering, som jo frem for alt vil have nogle opgaver løst, og for hvem det ikke er afgørende, om det er NATO-styrker uden FN-mandat eller NATO-styrker med FN-mandat, der løser den opgave?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes stadig væk ikke, jeg har fået et klart svar på rækkevidden af det her mandat, på spørgsmålet om, hvornår en ændring af opgaverne vil være så omfattende, at det kræver et nyt beslutningsforslag. Eller sagt på en anden måde: Hvor langt vil man kunne gå alene ved at rådføre sig med Det Udenrigspolitiske Nævn? Men jeg håber så, at ministeren, når han får mulighed for at få ordet, vil besvare det spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Til hr. Søren Søndergaard: Det har ikke indgået i den socialdemokratiske folketingsgruppes overvejelser at spørge FN. Jeg sagde tidligere, at det kunne have været naturligt i en given situation, at der havde været et FN-mandat, der havde været inde, men af hensyn til hastigheden, hvormed der skal sættes ind, så mener vi, det er rigtigt, at det er en NATO-ledet opgave.

Så må jeg endelig stadig væk henholde mig til, at hvis nogen skulle spørge FN, så burde det måske nok snarere være den albanske regering, der skulle spørge FN. Den albanske regering har altså spurgt NATO, og NATO har imødekommet det, og NATO har en plan for denne opgave.

Med hensyn til hr. Keld Albrechtsen er svaret, at jeg da er skuffet over, at mine svar ikke er fyldestgørende. Men jeg kan sige, at formålet, som står beskrevet i beslutningsforslaget her, mener jeg er tydeligt nok: at gå ind og beskytte den humanitære opgave i det nordlige Albanien.

Skal dette formål ændres, så må regeringen også efter min opfattelse gå tilbage til Folketinget. Det, jeg mener, man kan klare via Det Udenrigspolitiske Nævn, kunne f.eks. være spørgsmålet, om antallet – ca. 200 – er tilstræk-

keligt, eller om det skal øges. Det kan man da så i givet fald klare over Det Udenrigspolitiske Nævn eller måske endog via Folketinget, hvis det er af større omfang.

Svend Aage Jensby (V):

Regeringen søger støtte til, at et dansk militært bidrag kan stilles til rådighed for en NATO-styrke i Albanien efter invitation fra albansk side. Det kan Venstre støtte helhjertet.

Vi har nu i lang tid oplevet noget af det uhyggeligste folkedrab på en hel nation i deres eget land. Etnisk udrensning i sin mest nedrige og grusomme form. Man skiller familier fra hinanden, skyder mændene for øjnene af deres børn. Netop her til morgen har vi hørt, at disse massakrer fortsætter, efter at Milosevic har offentliggjort sit såkaldte våbenhvileforslag.

Det er en massakre, som er påbegyndt for længst. Den startede jo i virkeligheden i Bosnien, startede op sidste år i Kosovo og har intet med NATO's indgriben i situationen derved at gøre. Det er en systematisk udryddelse af et folk, der ganske svarer til, hvad Hitler fra 1939 til 1945 udførte i Tyskland med sin jødeudryddelse. Dengang skulle der gå fem til seks år faktisk, inden verdenssamfundet kunne gribe ind, fordi man stod over for en kæmpe militærmaskine med en for svag militærmaskine.

Det skal ikke lykkes Milosevic at skabe det Storserbien, som han i virkeligheden vil, og udrense Kosovo, for det er jo det, der er hans mål. Og det lykkes ham ikke, takket være at vi har en organisation, der hedder NATO, som har vist sig at kunne holde sammen, og som vil forhindre Milosevic i at gennemføre sit formål.

Jeg er enig med forsvarsministeren, i øvrigt også på det punkt, når ministeren den 27. marts 1999 sagde: Serberne skal slides ned. Det er rigtigt, det skal de, men konsekvensen af det her er jo blevet, at der i Makedonien og Albanien er ophobet vel snart op mod en million fordrevne flygtninge, som selvsagt forsøger at komme ud af det helvede, de befinder sig i, og hvor vi altså nu kan opleve, at Milosevic tvinger nogen af dem tilbage igen.

Det skaber et pres på de to små fattige nationer, og det, forslaget lægger op til, er, at den militære styrke, der skal bringes derned, bl.a. skal bistå med gennemførelsen af hjælpeprogrammerne dernede, bistå de humanitære organisationer, sikre sikkerheden for det personel og selvfølgelig også vores egne soldaters ve og vel.